

Sygn. akt I CNP 85/10

POSTANOWIENIE

Dnia 12 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Hubert Wrzeszcz

w sprawie ze skargi P. L. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego z dnia 14 listopada 2008 r., wydanego w sprawie z powództwa M. O.

przeciwko P. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 sierpnia 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 20 000 zł z ustawowymi odsetkami, ustalił odpowiedzialność pozwanych za następstwa udzielonego świadczenia medycznego w dniu 30 grudnia 2003 r., które ujawnią się w przyszłości, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu.

We wniesionej na podstawie art. 424¹ § 2 k.p.c. skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia pełnomocnik pozwanego P. L. zażądał stwierdzenia, że wymieniony wyrok jest niezgodny z art. 120 § 1 k.p.

Uzasadniając wystąpienie przesłanek przewidzianych w art. 424¹ § 2 k.p.c., wyjaśniono, że pozwany nie wniósł apelacji od wymienionego wyroku, ponieważ zaufał pracodawcy (ówczesnemu dyrektorowi pozwanego szpitala i ordynatorowi), iż wniesiona przez niego apelacja zostanie rozpoznana także na jego korzyść.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przytoczony przepis wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz wystąpienia niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

W orzecznictwie Sąd Najwyższego zostało wyjaśnione, że wyjątkowe wypadki, o których mowa w art. art. 424¹ § 2 k.p.c., odnoszą się także do przyczyn nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków zaskarżenia. Przyczyny

te muszą mieć charakter wyjątkowy w znaczeniu obiektywnym, co oznacza, że chodzi o wyjątkowe okoliczności obiektywnie uniemożliwiające stronie wniesienie środka zaskarżenia, a nie o okoliczności subiektywne, wynikające z woli lub zaniedbań strony. Wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, strona musi zatem wykazać, że nieskorzystanie przez nią z przysługującego środka prawnego nastąpiło z wyjątkowych powodów mających charakter siły wyższej, takich jak ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa czy wyjątkowe okoliczności leżące po stronie osób trzecich, które obiektywnie rzecz biorąc uniemożliwiły wniesienia środka zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, niepubl., i z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 217/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 114).

Wskazana w skardze przyczyna niewniesienia apelacji od zaskarżonego wyroku nie mieści się przedstawionym wyżej rozumieniu wyjątkowych wypadków usprawiedliwiających nieskorzystanie przez stronę z przysługującego jej środka odwoławczego. Nie ma ona bowiem charakteru obiektywnego. Skarżący zaufał zapewnieniu pracodawcy – jak wynika z wyroku Sądu odwoławczego oczywiście pozbawionemu podstaw prawnych – że wniesiona przez niego apelacja zostanie rozpoznana także na jego rzecz. Okoliczność ta może stanowić podstawę do rozważenia przez skarżącego ewentualnej odpowiedzialności cywilnej pracodawcy wobec niego. Nie uzasadnia ona natomiast przyjęcia, że zachodzi przewidziana w art. 424¹ § 2 k.p.c. niezbędna przesłanka dopuszczalności skargi w postaci wypadku usprawiedliwiającego nieskorzystanie z przysługującego środka zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (424⁸ § 2 k.p.c.).